

Andreas tog til New York med sin psykolog

Skånselsløs mobning førte til, at Andreas nægtede at gå i skole og isolerede sig på sit værelse. Han fik hjælp til at finde en fornuftig rytme i dagligdagen... og nu vil han være læge!

Andreas blev mobbet skånselsløst i skolen – måske fordi han var bedre begavet end gennemsnittet. Han trivedes ikke og havde alvorlige depressioner. Det førte til, at han en dag nægtede at gå i skole. Han lukkede sig inde på sit værelse og tilbragte hovedparten af tiden i sengen. Det var en selvvalgt isolation, der varede i næsten to år.

”Det var nok i efteråret 2008, jeg forlod Vig Skole,” siger Andreas i dag, og han er bevidst om, at isolationen selvfølgelig var med til at forstærke depressionerne.

Det var først betydeligt senere, at Andreas’ far og mor fandt ud af, at han havde Aspergers.

Aspergers syndrom hører til gruppen af gennemgribende udviklingsforstyrrelser. Det er en forstyrrelse, der typisk viser sig i skolealderen, selvom tilbøjeligheden til at udvikle Aspergers er medfødt. Personer med Aspergers syndrom er normalt begavede, nogle endda højt begavede, selvom de kan have problemer med at udnytte begavelsen på grund af deres sociale handicap.

”Han har altid været selvlært, nysgerrig og anderledes. Som meget lille var han hurtig til at kende forskel på reklamerne og de store firmaers logoer, når han så fjernsyn. Han spillede Lykkehjulet på computeren, da han var omkring to-tre år, og han spurgte ind til konsonanter og vokaler. Gennem Lykkehjulet lærte han sig selv at læse, og da han begyndte i børnehaveklassen, kunne han læse fuldt ud,” fortæller Andreas’ mor, Bettina Dreier Andersen.

”Han er altid kommet nemt til det faglige i skolen, han var nok lidt af en kloge-Åge. Men på det sociale plan, havde han det svært. Han havde været en tynd dreng, men så blev han pludselig overvægtig. Han trøstespiste. Når han var ked af det, havde han kun en ven, og det var det skide køleskab. Problemerne blev værre og værre. Han blev mobbet meget i klassen, og pludselig ville han ikke i skole.”

”På et tidspunkt talte Andreas om at begå selvmord. Jeg tog ham med til lægen, som også var børnelæge. Men der var ikke megen hjælp at hente. Han slog det hen ved at sige, at ”teenagere gør så mange fjollede ting.” Jeg fik fat i en psykolog hos kommunen, der henviste til en Børne- og ungdomspsykiatrisk klinik. Der gik han hver tirsdag i halvandet år. I mellemtiden kom der en kommunal sagsbehandler indover. Hun hed Connie og kom på besøg og observerede, hvordan Andreas reagerede. Han ville ikke ud af sengen og ville kun være sammen med de nærmeste i

Bettina Andersen i butikken, hvor hun sælger kunst og kunsthåndværk.

familien. Han lukkede sig fuldstændig inde i sig selv. Samtidig blev jeg syg med hjerteproblemer, så alt var kaos. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre for min søn.”

Jeg er ikke en skolelærer

Bettina fortæller, at det er en del af Asperger-syndromet, at når Andreas fik opgaver i skolen, så løste han dem alle.

”Nu er han blevet bedre til at administrere, at hvis man lægger en regnebog foran ham, skal han ikke løse alle opgaverne.”

Bettina fortæller, at en del lærere desværre ikke er så gode til pædagogik og har svært ved at forstå, når et barn falder udenfor normalområdet.

”I skolen skulle de engang skrive en valgfri opgave på to sider. Andreas valgte at skrive om Titanic. Han opsøgte biblioteket og læste stort set alt om emnet og skrev derefter 10 sider om skibskatastrofen. Men i stedet for ros, fik han en skideballe. Han havde skrevet alt for mange sider, og hun gad ikke læse hans historie, for den var for lang.”

Andreas blev også sat til at hjælpe de lidt ”tungere” børn med deres lektier, og det var en medvirkende årsag til, at han ikke ville gå i skole:

”Jeg er ikke en skolelærer, men hun siger, at jeg *skal* hjælpe dem, fortalte han til mig.”

”Han har altid været anderledes. Han var f.eks. en af de første i klassen, der fik en mobiltelefon, og han kunne hjælpe lærerne og senere de andre elever med at indstille deres telefoner og downloade apps.”

Andreas har tre storesøstre – en er folkeskolelærer, og de to andre ”passer mennesker”, som Bettina formulerer det.

”Mine tre andre børn har klaret sig fint, og jeg har aldrig forstået, hvorfor Andreas reagerede, som han gjorde. Jeg har jo prøvet at opdrage ham på samme måde som pigerne. Jeg følte mig magtesløs,” siger Bettina, der gennem Connie – den kommunale sagsbehandler - fik fat i en psykolog, der hedder John Falkenberg, som hun – og kommunen - havde haft et godt samarbejde med i tidligere sager.

Han kan godt lide at rejse

”Vi arbejder jo med at finde ud af, hvad folk interesserer sig for og har lyst til. Derfor spurgte jeg moderen om, hvilke interesser drengen havde,” fortæller John Falkenberg.

”Han kan godt lide at rejse,” svarede hun.

”Og så var jeg ved at dø af grin, for hvorfor isolerer en dreng sig på sit værelse, når han kan lide at rejse – at opleve? Så gik jeg ind på hans værelse og talte med ham.”

”Du kan godt lide at rejse, siger din mor. Hvor kunne du tænke dig at rejse hen?”

”New York,” svarede han.

”Skal vi så ikke gøre det, spurgte jeg, og så gloede han forundret på mig og sagde: Mener du det?”

”Det bekræftede jeg, men jeg stillede samtidig nogle betingelser. Vi aftalte at rejse til New York om tre måneder. Til gengæld skulle han begynde at gå i skole igen og begynde at træne, for han var jo blevet alt for tyk af at være isoleret på sit værelse, så han kunne virkelig ikke gå ret meget. Vi fik én til at træne ham, så han kunne komme i form. Han overholdt aftalerne, og vi tog til New York. Ved indrejsen var der lidt problemer, for Andreas var jo mindreårig, så manden i paskontrollen spurgte, om vi var i familie. Ja, langt ude svarede jeg. Drengen hedder Andreas Andersen, og jeg hedder John Falkenberg Andersen.”

”Vi er også lidt i familie med ham der H.C., sagde jeg i et forsøg på at være morsom.”

”Vi havde en god tur, og efterfølgende kom han tilbage på skolen. Han havde selvfølgelig stadig sine udfordringer og fik lidt ekstra hjælp... Det er helt vildt at tænke på – jeg får næsten gåsehud. Tænk at et barn, der havde isoleret sig på sit værelse, nu er integreret i samfundet. Han fik hjælp til at finde en fornuftig rytme i dagligdagen. Han var – eller blev – motiveret og fik den oplevelse, at nogen troede på ham. Det er jo ikke mange, der oplever at rejse til New York med sin psykolog. Det er fedt at hjælpe folk, så de kan få et liv til at fungere.

Betalte kommunen udgifterne til rejsen?

”Nej, det gjorde jeg selv, men kommunen betalte selvfølgelig mit honorar.”

Det er vel også en forretning for dig – skal der ikke penge i kassen?

”Det er noget med gynger og karruseller. Det hænder da også, at jeg hjælper med mad til en familie, når det kniber for dem sidst på måneden.”

Dramatisk ændring

”Jeg fik en kisteglad dreng hjem fra New York. Han havde lavet et kæmpe spring fra 0-7, hvis jeg skal sætte tal på. Turen til New York løftede Andreas. Det var en meget dramatisk ændring af hans liv. Han fortalte, at når han blev voksen, ville han flytte til New York, for der skal man ikke være noget andet, end det man er, sagde han. Det har måske også haft noget at gøre med, at han kunne gemme sig i mængden og starte på en frisk.”

Andreas fortæller i dag, at ”det var en stor omvæltning at komme ud og opleve noget – få nogle andre omgivelser... Der var så utrolig varmt derovre – vel nok omkring 28-29 grader, og vi boede på det der fine The New Yorker Hotel.”

Det er et hotel, der blev bygget i 1929 i den periode, der blev kaldt jazztiden. Hotellet ligger tæt på Madison Square Garden.

”Vi landede i New Jersey, og det er en travl by, opdagede jeg straks efter landingen på den hektiske måde, taxachaufføren talte på. Vi så meget forskelligt og var på masser af sightseeing... Det var i øvrigt tæt på, at vi ikke kom ind i landet, for jeg havde ikke medbragt en skriftlig tilladelse fra mine forældre, men så hjalp det jo at fortælle lidt om H.C. Andersen. Andersen er heldigvis en stor familie her i Danmark.”

Jeg vil være læge

”Efter New York-turen begyndte jeg i en ny skole, men det gik jo heller ikke rigtigt. Jeg var der vel tre år. Så fandt de en ny skole til mig, og jeg fik at vide, at det var sidste chance,” fortæller Andreas.

John Falkenberg hjalp med at få Andreas flyttet til Den Mobile Skole, som var en behandlingsinstitution for børn, der måtte opgive skolegang på andre skoler.

”Det var på mange måder en god skole for utilpassede børn, og Andreas fik ovenikøbet en god kammerat. Som 18-årig var han færdig med at gå på skolen, og dermed slap ”systemet” ham desværre,” fortæller Andreas’ mor, Bettina Dreier Andersen, der har boet sammen med Andreas’ far i 30 år.

Faderen blev alvorligt syg af kræft i stadie 4, men han er heldigvis helbredt nu. Sygdomsforløbet gjorde imidlertid, at Andreas blev interesseret i, hvordan hans far blev behandlet: Hvilken medicin han fik, kemoterapien etc. Det var medvirkende til det valg af livsbane, han senere traf.

”Andreas søgte arbejde, men han fik mange afvisninger. Så kom Corona, og det lykkedes ham at få arbejde som poder, og det har han stadigvæk, mens vi snakker sammen. Det hænder i øvrigt, at han i sit arbejde som poder møder ubehagelige mennesker, men nu kan han sige fra. Det har han aldrig kunnet tidligere,” fortæller Bettina.

Hvordan går det så med det sociale i dag, Andreas?

”Meget, meget bedre. Arbejdet har især givet mig noget ekstra. Nu har jeg ferie lige for tiden, men det er heldigvis kun en uge. Jeg vil gerne på arbejde og snakke med mine kolleger og møde andre mennesker.”

Hvad med fremtiden?

”Mit ønske er at læse medicin på Århus Universitet. Jeg har søgt ind, så jeg krydser fingre og håber, at jeg kommer ind.”